

Zum Hofe nun barren i' moderlig sam,
 Der samntag dem war, som nar wärwindar
 Flästa.
 Till Gulborg nu fered hennes weregade sam,
 Gulborg; se barren i armod försmäkt!
 Den god att sag nu ut mitt hwarotum gät;
 Gulborg; din rättestad en gång blir hwar!

[illegible]

9.
 Glad fände den späda den talandes röst,
 "Ned visträckt armad han flugan vill närma.
 "Stekt" iustade Gignid, "Stekt" somt är mitt
 bröst,
 Min arm utan fyrsta, min samn utan värdma.
 Glina! han tänner sin moder ännu;
 Min dotter! min dotter! hvi iroffar då du?"

„O graffen der blesnar den eind som war rōd.
 Stan graffen sag fommere, din gāt sag der
 hōrde;
 Mitt isnade hjerla blesf warnt af din nōd,
 Min flagan den ewiga domaren rōde;
 Sag restē de mulinade lemmar med baf,
 Och mutarna remnade, marmeren brast.“

[illegible]

Die halffordad elftad farr zinns op quard,
 zitt farrwa i fteit fin gattande broder;
 don lillade bonom op fupfande bad;
 de farrt marte fella fin fwillande moder;
 op harrigt, op harrigt, nu isnad deß blod,
 en wadfnad i liffdrögten fott henne fott.

De hundar de tura sa rundt om der flott,
 Och varstusen beinna sa bleka i laggen;
 De stuto igen, lusten flokka sa bratt,
 Hætt Gæbjörn med Guldberg blef illa i hagen.
 Allt mildarens stund fluga öfverna opp,
 Det susar som vinden i Skarnas topp.

Her ægind nu dødd, blef jordad og glæmt;
 Deres Esbjørn smær ættede Gullborg den rika,
 Gør glædelighet, givesthet og skønhet berømd,
 Og skal og i dans hon for ingen gaf rika;
 Du leide hon standig i nøien og lus,
 Och foride så litt for barn och lit hus.

8.

Bästa Mamma dagen flyr snart bort,
 Lifvret har blott en och den är kort,
 Som en bild i drömmen,
 Som en spån i strömmen,
 Hastar menniskan till bättre ort. :.

Men på resan till den stora sal,
Genom jordens mörka sorgedal,
Wille skaparn ställa,
Att oss göra sälla,
Glädjen i en trogen matas wal. 1.

Wackra Nanna, när han skapte dig,
Tänkte han helt säkert uppå mig.
Kom att ja mig gifwa,
Och min maka blifwa,
Då skall det bli lust på lifwets stig. ;:

I en warmer stuga skall wi bo,
 Lefwa med hwarann i frid och ro,
 Fåra barnen fåra,
 Gud och Konung åra,
 Det skall bli så rolligt, må du tro. ;:

Sist wi träffas uti himmelen,
 Råka far och mor på nytt igen,
 Blifwa åter unga,
 Börja åter sjunga,
 Om den ewigt trogna kärleken. ∴

GS 1113

Wisor.

Den Första:

Den fromma Fru Signild på
sjuksängen låg, 2c.

Den Andra:

Lilla, wackra flicka, om du vill, &c.

— 卷之四 —

12.
"De dunbåddar hvilat nu tvenne på,
"Som åt mina svåda jag efter mig lemnat,
"De frusa, de svålta, de ligga på strå,
"Äck war då slikt öde de menlösa ämnadt!
"D hade du burit och födt dem som jag,
"Så sorglöst du glömde dem ej hvarje dag."

13.

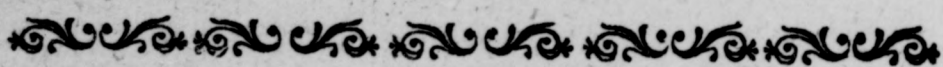
Nu hastigt gån hanen och Signild försvann,
Som morgonens töcken för solen försvinner,
Från styfmodrens ögon en tårflod rann,
I hjertat nu ångren sig lewande brinner,
Och allt se'n den stunden i landet knappt bor,
Så älskansvård maka, så kärleksfull mor.

Den Andra:

Lilla, vackra flicka, om du vill,
Hörer du mitt hela hjerta till;
Jag är öm och trogen,
Och i dygden mogen, —
Tycker om att vara hos och gill. ::

2.

Mins du när vi lekte alla da'r,
Smekande hvarann som mor och far,
Redde ler med handen,
Bygde flott i sanden;
Äck! hur lätt och roligt lifvet war. ::

Den Första:

Den fromma Fru Signild på sjuksängens låg,
Dess afsked Herr Esbjörn så smärtsamt sårar.
„Låt," sade hon, „forgen ej nedslå din håg,
Mig plåga, långt mer än min död, dina tårar;
Jag önskar att Gud snart en Måka dig ger,
Att du må bli glad och ej sakna mig mer."

2.

„Nej, Signild! om nå'n sin jag glömmer vårt
band,
Så glömmer mig Gud!" — „D din iswer dock
håmma;"
Så ropte hon, räckte sin visnade hand,
Och fortfor med kärlig och döende stämma:
„O! gerna, min man, må du glömma det så,
När hon har dig kär och vill älska de små!"

3.

Fem gråtande döttrar dess säng stodo när,
Tungt föllo de tårar på moderligt hjerta,
För sonen det lifväl mest blödande år,
Så spåd! o så spåd! till så gruswelig smärta,
Och då sina systrar han gråtande ser,
Så menlöst han smeker — de gråta dess mer.